

PRÆSIDENTEN FOR ØSTRE LANDSRET

Jmt. modt.

22 JAN. 2008

Den 18 JAN. 2008
J.nr. 40A-ØL-58-07

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Justitsministeriet har i brev af 3. december 2007 anmodet landsretten om en udtalelse om Betænkning om begrænsning af langvarige sigtelselser og varetægtsfængslinger (betænkning nr. 1492/2007).

Betænkningens forslag har været drøftet på et plenarmøde for landsrettens dommere den 11. januar 2008.

Spørgsmålet om domstolsprøvelse af, om en sag fremmes tilstrækkeligt før tiltalerejsning, har været genstand for overvejelser flere gange tidligere, herunder i en betænkning nr. 1454/2004 fra Brydenholt-udvalget.

I Brydenholt-udvalgets overvejelser fremhævedes det, at det i et notat fra Justitsministeriet konkluderedes, at der i straffesager findes effektive retsmidler i Danmark, jf. artikel 13 i EMRK, over for påståede krænkelselser af retten til en rettergang inden en rimelig frist. Det anførtes, at et af disse retsmidler er muligheden for at klage til den overordnede anklagemyndighed over påståede krænkelselser af artikel 6, stk. 1. Udvalget nævnte, at det i notatet blev anbefalet, at der blev udarbejdet retningslinjer for behandlingen af sådanne klager i en meddelelse fra Rigsadvokaten.

Brydenholt-udvalget fandt i 2004 ikke grundlag for at anbefale indførelsen af domstolskontrol med langvarige sigtelselser. I stedet anbefalede udvalget etablering af en administrativ kontrolordning med langvarige sigtelselser med indberetning til den overordnede anklagemyndighed i sager, hvor der to år efter, at sigtelse er rejst, ikke er truffet afgørelse om tiltalerspørgsmålet. Et sådant administrativt fastsat regelsæt skulle specielt tage sigte på at forebygge unødigt langvarige efterforskninger, som kunne indebære en krænkelse af EMRK artikel 6.

Justitsministeriet
Lovafdelingen

30 2007 NR. 730-0582

Ved Rigsadvokatens Meddelelse nr. 3/2006 blev der etableret en sådan administrativ kontrolordning med langvarige sigtelser.

Som også anført af Strafferetsplejeudvalget i betænkning nr. 1492/2007, side 117, rummer den nugældende ordning, hvorefter politi og anklagemyndighed – og ikke domstolene – bærer ansvaret for straffesagens behandling frem til afgørelsen af tiltalespørgsmålet og sagens fremsendelse til retten, væsentlige fordele.

Det er primært et politisk spørgsmål, om det – til trods for at EMRK ifølge Justitsministeriet ikke forpligter den danske stat hertil – må anses for hensigtsmæssigt at skabe mulighed for fravigelse af dette princip og således indføre domstolskontrol med varigheden af politiets og anklagemyndighedens sagsbehandling i tiden frem til tiltalerejsningen.

Uanset at Strafferetsplejeudvalgets forslag alene indebærer en begrænset modifikation af princippet om politiets og anklagemyndighedens entydige ansvar for sagsbehandlingstiden indtil tiltalerejsningen, finder landsretten, at forslaget giver anledning til en række betæneligheder.

Landsretten vil i denne sammenhæng særligt fremhæve, at den foreslåede domstolskontrol ikke har karakter af en hjemmelskontrol eller en lovlighedskontrol, men snarere vil bero på en vurdering af efterforskningens hensigtsmæssighed. Retten vil formentlig ofte savne reelt grundlag for at kunne vurdere, om en sag fremmes behørigt hos politi og anklagemyndighed.

Der synes at bestå en nærliggende risiko for, at rettens vurdering af, om efterforskningen har ligget (for) stille, i væsentlig grad må basere sig på de oversigter og udvalg af rapporter, som anklagemyndigheden kan forelægge og udlægge for retten. I den forbindelse vil der efter forslagets ordning kunne foreligge en risiko for, at retten skal foretage en prøvelse, som retten reelt ikke har det fornødne sikre grundlag for at foretage. Alternativt vil rettens stillingtagen kræve et arbejde med og en indsigt i det foreliggende materiale, som kan involvere retten i en sådan grad, at rettens uvildige stilling ved senere afgørelse i sagen vil kunne blive kompromitteret.

Hertil kommer, at fastsættelsen af en frist ikke i sig selv medfører bedre muligheder for, at der arbejdes hurtigere (som også anført i bet., s. 108). Og navnlig ikke, når det skal sammenholdes med, at retten hverken kan eller skal råde over anklagemyndighedens og politiets nærmere ressourcer eller beslutte prioriteringer imellem disse.

Ifølge forslaget til § 718 b skal retten således have kontrol med dele af sagsbehandlingen, skønt retten hverken har den tilbundsgående viden om, hvorledes efterforskningen i den konkrete sag mest hensigtsmæssigt bør tilrettelægges, eller nogen rådighed over de ressourcer, der skal sættes ind hos politi og anklagemyndighed.

Endvidere er konsekvensen af en ordning som den foreslåede i yderste fald, at påtalen skal anses som opgivet ved fristudløb. Det kan anføres, at en sådan konsekvens ikke vil blive oplevet som rimelig set ud fra hensynet til offerets interesser.

Hertil kommer, at den administrative kontrolordning, som er iværksat ved Rigsadvokatens meddelelse nr. 3/2006, endnu ikke har kunnet virke i en længere periode, og at der således ikke er indhøstet erfaringer med denne ordning.

Som et mindre punkt skal det bemærkes, at der efter lovudkastets specielle bemærkninger til ny § 910, stk. 3, synes at kunne opstå en uheldig retstilstand, hvorefter en tiltalt, der pga. et omfattende sløseri begrundet i f.eks. alkohol- eller narkotikamisbrug har kontraanket for sent, kan opnå en bedre retsstilling end den tiltalte, der har kontraanket for sent som følge af en enkeltstående fejl disponering eller forglemmelse.

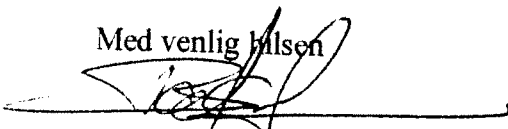
Landsretten bemærker endvidere, at en del af de foreslåede regler - om afholdelse af retsmøder der med stillingtagen til begæringer om domstolskontrol efter forslaget til ny § 718 b i retsplejeloven, en øget anvendelse af retsmøder efter retsplejelovens § 747 og af forberedende retsmøder samt afgørelser i kæremål om varetægtsfængsling efter de foreslåede regler med skærpede krav til domstolenes kendelser - formentlig vil kræve anvendelse af flere ressourcer i landsretten, men at omfanget heraf er uforudsigeligt.

Landsretten har ikke i øvrigt bemærkninger til lovudkastet, der er foreslået af udvalgets flertal.

Domstolsstyrelsen modtager kopi af dette brev.

Der henvises til j.nr. 2007-730-0582.

Med venlig hilsen

Bent Carlsen

Vestre Landsret
Præsidenten

Jmt. modt.

24 JAN. 2008

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K

J.nr. 40A-VL-60-07
Den 22/01-2008

Justitsministeriet har i brev af 3. december 2007 (Sagsnr.: 2007-730-0582) anmodet om en udtalelse om Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1492 om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Sagen er behandlet i landsrettens fagudvalg for strafferet og straffeprocess og på et møde den 18. januar 2008 for landsrettens dommere.

Under landsrettens behandling af sagen har især spørgsmålet om kontrol med langvarige sigtelser været drøftet.

Vedrørende dette spørgsmål bemærkes først, at den gældende ordning (som nærmere anført af Strafferetsplejeudvalget i betænkningen side 117 og i Delbetænkning XI (betænkning nr. 1454/2004) fra det såkaldte Brydesholt-udvalg, jf. omtalen heraf i Strafferetsplejeudvalgets betænkning side 78 ff.), hvorefter politi og anklagemyndighed – og ikke domstolene – bærer ansvaret for straffesagens behandling frem til afgørelsen af tiltalspørgsmålet og sagens fremsendelse til retten, rummer væsentlige fordele og i øvrigt må ses på baggrund af en dansk retstradition, hvor efterforskningen ikke forestås af en undersøgelsesdommer, og hvor domstolene ikke kan træffe afgørelse om tiltalspørgsmålet. Dernæst bemærkes, at de administrative tiltag, der i de seneste år er gennemført til styrkelse af den gældende ordning bl.a. på grundlag af Brydesholt-udvalgets delbetænkning, næppe kan siges at være slået igennem fuldt ud. Det er derfor landsrettens opfattelse, at det må anses for tvivlsomt, om der på nuværende tidspunkt kan siges at være det nødvendige behov for at ændre den gældende ordning.

Justitsministeriet
Lovafdelingen

31 2007 NR. 730-0582

Særligt vedrørende Strafferetsplejeudvalgets forslag om at indføre en vis, begrænset domstolsprøvelse af den tidsmæssige udstrækning af langvarige sigtelser gælder, at landsrettens dommere vurderer dette forslag forskelligt.

På den ene side er det – med tilslutning i øvrigt til den nærmere redegørelse for det tilsvarende standpunkt i udtalelsen af 18. januar 2008 fra præsidenten for Østre Landsret - anført, at indførelsen af den foreslåede domstolskontrol vil betyde et principielt vigtigt brud med en velbegrundet ordning og retstradition, hvorefter politi og anklagemyndighed entydigt bærer ansvaret for straffesagens behandling frem til afgørelsen af tiltalespørgsmålet og sagens fremsendelse til retten. En gennemførelse af forslaget vil indebære, at domstolene skal føre kontrol med dele af politiets og anklagemyndighedens sagsbehandling, skønt retten hverken har den tilbundsgående viden om, hvorledes efterforskningen i den konkrete sag mest hensigtsmæssigt bør tilrettelægges, eller nogen rådighed over de ressourcer, der skal sættes ind hos politi og anklagemyndighed. En gennemførelse af forslaget vil derfor betyde, at retten pålægges en opgave, som man ofte vil savne reelt grundlag for at kunne varetage. Forslaget vil således kunne skabe forventninger til en domstolskontrol, som det i praksis vil være vanskeligt at leve op til.

På den anden side er det anført, at såfremt det politisk anses for nødvendigt at fravige princippet om politiets og anklagemyndighedens entydige ansvar for den tidsmæssige udstrækning af efterforskning og tiltaleovervejelser også i sager med særligt langvarige sigtelser, må opgaven med at påse, at sådanne sager får en behandling inden for en rimelig frist også med hensyn til den pågældende fase af straffesagen, naturligt henlægges til domstolene, for hvilke sikringen af borgernes retsbeskyttelse over for myndighederne er en central opgave. En gennemførelse af Strafferetsplejeudvalgets forslag vil alene indebære en meget begrænset modifikation af den gældende ordning, idet domstolene kun helt undtagelsesvist vil få adgang til at fastsætte en frist for anklagemyndighedens afgørelse af tiltalespørgsmålet. Forslaget vil således fastholde politi og anklagemyndigheds entydige ansvar for straffesagens fremme indtil afgørelsen af tiltalespørgsmålet og sagens fremsendelse til retten som den helt dominerende – og velbegrundede - hovedregel. Den foreslåede kontrolordning vil kunne varetages af domstolene og således få en reel betydning i de berørte sager.

Landsretten har i øvrigt ikke bemærkninger til lovudkastet, der er foreslået af udvalgets flertal.

Landsretten skal afslutningsvis fremhæve, at en del af de foreslåede regler - om afholdelse af retsmøder med stillingtagen til begæringer om domstolskontrol efter forslaget til ny § 718 b i retsplejeloven, en øget anvendelse af retsmøder efter retsplejelovens § 747 og af forberedende retsmøder samt afgørelser i kæremål om varetægtsfængsling efter de foreslåede regler med skærpede krav til domstolenes kendelser - vil kræve anvendelse af flere ressourcer i landsretten, men at omfanget heraf er uforudsigeligt,

Med venlig hilsen

Bjarne Christensen

24 JAN. 2008

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Præsidenten
Domhuset, Nytorv
1450 København K.
Tlf. 33 44 80 00
Fax 33 44 84 88
CVR 21 65 95 09
administration.kbh@domstol.dk
J.nr. 9099.2007.36

JER

Dato 23. januar 2008

Justitsministeriet har i en skrivelse af 3. december 2007 anmodet byretterne om en udtalelse om Betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger (bet. nr. 1492/ 2007).

Jeg skal i den anledning på vegne byretspræsidenterne og dommeren på Bornholm oplyse, at byretterne i relation til lovudkastets forslag til affattelse af retsplejelovens § 843 a, naturligvis er enige i, at straffesager – som andre sager, der behandles ved domstolene – skal fremmes med den hastighed, som deres beskaffenhed kræver og tillader. Byretterne kan også tilslutte sig, at sagerne skal berammes hurtigt og så vidt muligt indenfor den foreslåede frist på 2 uger.

Jeg skal dog samtidig oplyse, at jeg ved en kopi af denne skrivelse har meddelt Domstolsstyrelsen, at det i den nuværende situation, hvor domstolsreformen er under implementering ved byretterne, må forventes, at målsætningen om berømmelse af sagerne indenfor en frist på 2 uger ikke kan efterleves ved en række embeder.

Efterlevelsen af fristen på længere sigt må endvidere forudsætte, at det viser sig, at der i forbindelse med reformen er tilført byretterne tilstrækkeligt ressourcer til at behandle sagerne herunder til afvikling af de større sager, der tidligere blev anlagt i landsretterne som 1. instans.

Endelig skal jeg - som det også fremgår af betænkningen p. 220 – henlede opmærksomheden på, at forhold hos forsvarerne, anklagemyndighed og bistandsadvokater kan medføre, at det ikke er muligt for domstolene at efterleve fristen, og at domstolene derfor ikke kan påtage sig ansvaret for en manglende opfyldelse af fristen i sådanne situationer.

Til orientering vedlægges notits af 3. januar 2008.

Med venlig hilsen

Søren Axelsen

Notits vedr. strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1492 om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Byretterne har fra Justitsministeriet modtaget ovennævnte betænkning til høring.

Formålet med strafferetsplejeudvalgets konkrete forslag til ændringer i retsplejeloven er foruden at begrænse langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger at skabe muligheder for, at der sker en hurtigere behandling af straffesager generelt.

Betænkningen indeholder følgende forslag:

1. Udvalget foreslår, at det i retsplejeloven fastsættes, at anklagemyndighedens afgørelse af tiltalespørgsmålet skal træffes inden rimelig tid. Er sigtede varetægtsfængslet eller under 18 år, skal afgørelsen træffes hurtigst muligt.
2. Udvalget foreslår, at det i retsplejeloven fastsættes, at sigtede ved langvarige sigtelser skal underrettes om hvorpå sagen beror og hvornår afgørelse kan forventes truffet.
3. Udvalget foreslår en vis begrænset mulighed for domstolsprøvelse af langvarige sigtelser, hvor retten kan fastsætte en frist for anklagemyndighedens afgørelse af tiltalespørgsmålet. Overskridelse af denne frist vil - eventuelt efter en fristforlængelse - kunne medføre at sagen anses for opgivet.
4. Udvalget foreslår en vis begrænset udvidelse af mulighederne for, at retten kan nægte at beskikke den advokat, som sigtede ønsker som forsvarer, hvis beskikkelsen vil medføre en forsinkelse for sagen.
5. Udvalget foreslår, at det i retsplejeloven udtrykkeligt bør fastslås, at retten har ansvaret for, at enhver sag fremmes med den fornødne hurtighed. Hovedforhandling skal så vidt muligt berammes inden for 2 uger efter modtagelsen af anklageskriftet, og berammelsen skal ske til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden rimelig tid.
6. Udvalget finder endvidere, at sagsstyring også i straffesager bør anvendes i højere grad. Parterne skal kunne anmode retten om en forhåndsberømmelse, og adgangen til at holde særligt forberedende retsmøder udvides.
7. Udvalget har overvejet, om der bør fastsættes absolutte overgrænser for varetægtsfængsling. Udvalget har på dette punkt været delt.

Ifølge flertallets forslag må varetægtsfængsling i sager, hvor sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven ikke kan medføre fængsel i 6 år, ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 6 måneder, medmindre retten finder, at der foreligger særlige omstændigheder. I sager, hvor sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, må varetægtsfængsling ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 1 år, medmindre retten finder, at der foreligger særlige omstændigheder. Udvalgets mindretal (2 medlemmer) finder, at der bør indføres en absolut overgrænse for varetægtsfængsling.

Varetægtsfængsling af unge under 18 år må efter udvalgets opfattelse antages at udgøre en særlig belastning, og udvalget foreslår derfor, at ovennævnte frister for varetægtsfængslingens længde er henholdsvis 4 og 8 måneder.

8. Udvalget foreslår, at det i retsplejeloven bestemmes, at anklagemyndighedens begæring om fortsat fængsling fremsættes skriftligt overfor retten, og at anmodningen foruden fængslingsbestemmelserne, skal angive de faktiske omstændigheder hvorpå anmodningen støttes.

9. Udvalget foreslår, at kravene til retternes kendelser om varetægtsfængslinger efter § 762, stk. 1, nr. 3, skærpes således at kendelsen skal indeholde en angivelse af de væsentligste efterforskningskridt, som forventes foretaget inden for den meddelte frist for fængsling.

Sker der fængsling udover de fravigelige frister nævnt i pkt. 7, skal kendelsen indeholde en angivelse af de særlige omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at varetægtsfængsling ud over fristen findes påkrævet.

10. Udvalget foreslår, at de særlige forhør efter retsplejelovens § 747, stk. 3 med henblik på at sikre bevis, også kan anvendes med henblik på at begrænse udstrækningen af en varetægtsfængsling.

11. Med hensyn til fremgangsmåden ved anklagemyndighedens anke til skade for tiltalte foreslår udvalget, at tiltalte som hovedregel underrettes om anken ved almindeligt og anbefalet brev i stedet for ved forkyndelse. Udvalget foreslår i tilknytning hertil i øvrigt, at den måde, hvorpå 14-dagesfristen for tiltaltes kontraanke beregnes, ændres, således at fristen altid regnes fra dagen efter udløbet af den ordinære ankefrist, uanset om anklagemyndigheden anker før den sidste dag under den ordinære ankefrist.

Af de nævnte forslag er det særligt de fremhævede forslag under pkt. 5 og pkt. 9, der giver domstolene anledning til særlige overvejelser.

Selvom forslagene om frister for berømmelse af hovedforhandlingerne i realiteten har karakter af hensigtserklæringer fremfor retligt bindende bestemmelser, bør det i høringssvaret overvejes at nævne, at en gennemførelse af forslagene forudsætter, at der er de nødvendige ressourcer ikke mindst inden for kontorsektoren.

For så vidt angår spørgsmålet om kravet til domstolenes begrundelser har det været muligt for domstolene at leve op til de øgede begrundelseskrav, der blev indført i retsplejeloven § 770 d vedrørende isolation, og det skønnes, at domstolene også uden nævneværdige problemer vil kunne leve op til de øgede begrundelseskrav, der er nævnt overfor under pkt. 9.

Domstolsstyrelsen

Justitsministeriet
Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

St. Kongensgade 1 - 3
1264 København K
Tlf. 70 10 33 22
Fax 7010 4455
post@domstolsstyrelsen.dk
CVR nr. 21-65-95-09
EAN-nr. 5798000161184

NIJ11576/Sagsbeh. NIJ
J.nr. 4101-2007-58.4
Vedr. 2007-730-0582
dir.tlf. 33929583
mail nij@domstolsstyrelsen.dk

17. januar 2008

Betænkning nr. 1492 om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger

Justitsministeriet har i et brev af 3. december 2007 anmodet Domstolsstyrelsen om en udtalelse vedrørende Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1492/2007 om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Domstolsstyrelsen kan generelt tilslutte sig udvalgets forslag, der skal medvirke til at begrænse langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Særligt for så vidt angår domstolenes forhold er styrelsen enig i, at det er vigtigt, at domstolene har fokus på, at straffesager generelt - og sager med varetægtsfængslede i særdeleshed - behandles så hurtigt som muligt af hensyn til blandt andet de sigtede i sagerne. Domstolsstyrelsen kan derfor tilslutte sig, at der generelt opsættes mål om, at straffesager berammes inden 2 uger efter, at retten har modtaget anklageskriftet.

Styrelsen har i den forbindelse bemærket, at udvalget i bemærkningerne til § 843 a foreslår, at retten skal anføre i retsbogen, hvis der er berammelsesvanskeligheder, herunder om vanskelighederne beror på anklagemyndighedens, tiltaltes eller tiltaltes forsvarers forhold.

Vi forstår disse bemærkninger således, at der fortrinsvis tænkes på de situationer, hvor anklagemyndigheden eller tiltaltes forsvarer ikke kan finde en tid i kalenderen inden for de 2 uger, hvorimod det ikke er tanken, at retten i enhver situation, hvor berømmelse ikke kan ske inden for 2 uger skal anføre dette i retsbogen.

Domstolsstyrelsen skal bemærke, at målsætningen om, at straffesager skal berammes inden for 2 uger fra modtagelsen af anklageskriftet, vil kræve, at domstolene generelt skal bruge flere ressourcer på at beramme hovedforhandling i straffesager. Dette kan blive en udfordring for domstolene, særligt i den omstillingsperiode, som domstolene

Justitsministeriet
Lovafdelingen

25 2007 NR. 730-0582

for tiden befinder sig i på grund af domstolsreformen, men også på sigt på grund af de mange nye og ændrede opgaver, som domstolene har fået gennem den seneste tid.

Med venlig hilsen

Adam Wolf

DEN DANSKE DOMMERFORENING

Dato: 22. januar 2008

J.nr.: 92/2007

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K

JER

Jmt. modt.
24 JAN. 2008

Justitsministeriet har i brev af 3. december 2007 anmodet Dommerforeningen om en udtalelse om Strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger (betænkning nr. 1492/2007).

Betænkningens forslag har været drøftet på foreningens bestyrelsesmøde den 17. januar 2008.

Dommerforeningen kan ikke gå ind for Strafferetsplejeudvalgets forslag til den ny § 718 b i retsplejeloven vedrørende domstolsprøvelse af, om en sag fremmes tilstrækkeligt hurtigt før tiltalerejsning.

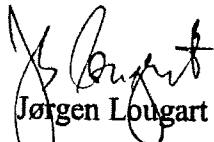
Dommerforeningen er bekendt med Østre Landsrets høringssvar og kan i det hele tiltræde landsrettens bemærkninger om ovennævnte forslag.

For så vidt angår forslaget til den ny § 768 a i retsplejeloven om tidsbegrænsning af varetægtsfængslinger kan Dommerforeningen tiltræde det forslag, der er fremsat af Strafferetsplejeudvalgets flertal, idet foreningen må nære betænkelighed ved at indføre en absolut tidsgrænse for varetægtsfængslinger.

Endelig bemærkes, at en del af de foreslåede bestemmelser vil kræve en ikke ubetydelig forøgelse af ressourceforbruget ved domstolene.

Der henvises til j.nr. 2007-730-0582.

Med venlig hilsen

Jørgen Lougart

Justitsministeriet
Lovafdelingen

33 2007 NR. 730-0582

RIGSADVOKATEN

Justitsministeriet
Lovafdelingen, Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

*Smt. modt.
14 JAN. 2008*

DATO 14. januar 2008

JOURNAL NR.

RA-2007-511-0086

BEDES ANFØRT VED SVARSKRIVELSEN

SAGSBEHANDLER: CTA

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 11
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00
FAX 33 43 67 10

Ved brev af 3. december 2007 (j.nr. 2007-730-0582) har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse vedrørende Strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger (betænkning nr. 1492/2007).

I den anledning har jeg indhentet en udtalelse fra statsadvokaterne samt politidirektorerne.

Jeg skal herefter meddele, at rigsadvokaturen, der har deltaget i udvalgets arbejde, kan tilslutte sig forslagene i betænkningen fra Strafferetsplejeudvalget.

Rigsadvokaturen tilslutter sig herunder også flertallets forslag om frister for varigheden af varetægtsfængsling forud for hovedforhandlingens begyndelse i første instans, jf. lovudkastets § 1 nr. 9 (retsplejelovens § 768 a). Det bemærkes i den forbindelse, at det efter rigsadvokaturens opfattelse er en forudsætning for muligheden for at overholde de foreslåede frister, at den foreslåede regel gennemføres sammen med udvalgets andre forslag, der har det formål at nedbringe berammelsestiden, og at retterne udviser agtpågivenhed med henblik på at medvirke til, at fristoverskridelser undgås. Herudover lægger jeg vægt på, at de skærpede betingelser for varetægtsfængsling efter udløbet af fristen i praksis anvendes i overensstemmelse med bemærkningerne i betænkningens kapitel 6. Der henvises herom nærmere til udtalelsen fra anklagemyndighedens tre medlemmer i Strafferetsplejeudvalget i betænkningen side 142-143.

Herudover bemærkes, at Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi har peget på, at fremsendelse til retten af en anmodning om retsmøde med henblik på afgørelse af en sag som tilståelsessag bør nævnes i den foreslåede nye bestemmelse i retsplejelovens §

718 a om skriftlig underretning af sigtede, når der er truffet afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller tiltalerejsning inden 1 år og 6 måneder efter det tidspunkt, hvor den pågældende er gjort bekendt med sigtelsen.

Det er også min opfattelse, at en retsmødeanmodning, der er fremsendt til retten med henblik på sagens afgørelse efter retsplejelovens § 831, bør medføre, at der ikke skal ske underretning til sigtede efter bestemmelsen i retsplejelovens § 718 a, stk. 3. Jeg foreslår, at dette udtrykkeligt kommer til at fremgå af lovteksten. Endvidere kunne det overvejes at nævne i bemærkningerne til § 718 a, stk. 3, at et bødeforelæg er at anse som en tiltalerejsning, og at der derfor ikke skal ske underretning til sigtede, hvis et bødeforelæg er udsendt.

RIGSADVOKATEN

SIDE 2

Tilsvarende præciseringer bør efter min opfattelse overvejes i den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 718 b, stk. 1, om indbringelse for retten af sager, hvor der ikke er truffet afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller tiltalerejsning inden 1 år og 6 måneder.

Jeg har herudover ikke bemærkninger til forslagene i betænkningen.

Jørgen Steen Sørensen

Jmt. Mdt.

15 JAN. 2008

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotholmsgade 10
1216 København K

2007-00994/07.04.04

14. januar 2008

HB/dl

Vedrørende Strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Sagsnr. 2007-730-0582

Dok. LCH40605.

Justitsministeriets Lovafdeling / Strafferetskontoret har i brev af 3. december 2007 anmodet Politiforbundet om en udtalelse vedrørende ovennævnte.

I den anledning kan det oplyses, at Politiforbundet finder, at kommissoriet er dækkende for de problemstillinger, der knytter sig til spørgsmålene om langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger, - herunder også forsvarsadvokaternes "kalenderproblemer".

Opmærksomheden henledes dog på, at pkt. 2 på side 11 er faldet ud, men det tilskrives en redaktionel fejl?

Vedrørende sigtelse og tiltale kan forbundet tilslutte sig udvalgets indstilling om, at der ikke bør udformes bestemmelser om én eller flere eksakte tidsfrister for afgørelser af tiltalspørgsmålet, men at der i stedet tales om "rimelig tid".

Det anses for relevant, at retsplejeloven ændres, så den sigtede orienteres om, hvornår en afgørelse træffes, ligesom forbundet er enig i, at en sigtet kan indbringe spørgsmålet om sagsbehandlingstiden for retten, når der ikke er truffet afgørelse efter 1 år og 6 måneder fra sigtelsestidspunktet.

Vedrørende varetægtsfængsling støtter Politiforbundet flertallet i udvalget på den måde, at der bør være en formulering, der sikrer, at varetægtsfængsling efter 6 måneder enten bør være ophørt eller kræve en særlig begrundelse, når sagen vedrører en forbrydelse, hvor der ikke er mere end 6 års fængsel i strafferammen eller retten finder særlige grunde til at opretholde varetægtsfængslingen. På den måde elimineres grundlaget for mindretallets ønske om en ufravigelige og absolut overgrænse for varetægtsfængsling, som Politiforbundet på ingen måde kan støtte.

På forbundets vegne - og med venlig hilsen

Hans Bundésen
Sekretariatsleder

Justitsministeriet
Lovafdelingen

24 2007 NR. 730-0582

JUSTITSMINISTERIET

Direktoratet for Kriminalforsorgen

Juridisk Kontor

Justitsministeriet
Att.: Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

København, den 18. januar 2008

Journalnr.: JUR 07-102-225
(Bedes anført ved henvendelse)
Reference RSK/JUR
Direkte telefon

Justitsministeriets Strafferetsplejeudvalg har i 2007 afgivet betænkning om mulighederne for at begrænse langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger, betænkning nr. 1492/2007.

Justitsministeriet har ved skrivelse af 3. december 2007, j.nr. 2007-730-0582 anmodet en række myndigheder m.v., herunder Direktoratet for Kriminalforsorgen om en udtalelse vedrørende betænkningen.

Af betænkningens forskellige forslag ses alene spørgsmålet om yderligere tiltag med henblik på at begrænse den tidsmæssige udstrækning af varetægtsfængslinger at have relevans for Kriminalforsorgens virksomhed.

Direktoratet kan i den forbindelse oplyse, at man er enig i udvalgets bemærkninger om det ønskværdige i at begrænse den tidsmæssige udstrækning af varetægtsfængslinger, og direktoratet er således enig i flertallets forslag om at indføre (fravigelige) frister for, hvor længe varetægtsfængsling kan opretholdes.

Det er direktoratets vurdering, at en opfyldelse af det mål, som ønskes opnået med de omtalte forslag - nemlig at begrænse langvarige varetægtsfængslinger - vil betyde en overflytning af belægspres fra arresthuse til fængsler.

Direktoratet vil ved en gennemførelse af de omtalte forslag nøje følge denne udvikling. Det er direktoratets umiddelbare opfattelse, at der er tilstrækkeligt med fleksibilitet indbygget i institutionssystemet til at kunne håndtere en sådan udvikling. Dette kan bl.a. ske ved konvertering af arrestafdelinger til fængselsafdelinger, eller ved at lempe på den administrativt fastsatte grænse for hvornår en dom anses for "kortvarig" og derfor kan afsones i arresthus, jf. straf-fuldbyrdslovens § 21, stk. 2.

Det bemærkes, at i værste fald kan forskydningen af belægspres mellem arresthuse og fængsler føre til ventetid for indsatte i arresthusene, der efter dom afventer overførsel til fængsel.

Med venlig hilsen

Jakob Schiøler

Justitsministeriet
Lovafdelingen

28 2007 NR. 730-C582

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF. 33 96 97 98
FAX 33 36 97 50

DATO: 28. januar 2008
J.NR.: 04-014202-07-2543
REF.: mbl

Høring over betænkning 1492/2007 om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger

Ved brev af 3. december 2007 har Justitsministeriet anmodet om bemærkninger til betænkning 1492/2007 om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger (j.nr. 2007-730-0582).

Betænkningen har været forelagt Advokatrådet Strafferetsudvalg og giver Advokatrådet anledning til følgende bemærkninger:

Betænkningen tager udgangspunkt i, at straffesager skal behandles hurtigere, og at dette navnlig skal ske for at begrænse langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Advokatrådet kan tilslutte sig betænkningens udgangspunkt. Navnlig for så vidt angår hensynet til at begrænse varetægtsfængslinger hvor personer, hvis skyld ikke er bevist i overensstemmelse med loven, sidder indespærret på mistanke om kriminalitet. Staten har en forpligtelse til i videst muligt omfang at begrænse denne frihedsberøvelse af personer, som ikke er dømt.

Af ovennævnte grunde støtter Advokatrådet forslaget fra et mindretal i betænkningen, hvorefter der skal indføres en absolut overgrænse for varetægtsfængslingens længde. Det er ikke Advokatrådets opfattelse, at en sådan absolut overgrænse vil føre til, at sigtede uden rimelig grund løslades til skade for eksempelvis den videre efterforskning eller befolkningens retsfølelse.

Advokatrådet støtter således forslaget om en absolut overgrænse ud fra den erfaring, at absolutte frister for færdigbehandlingen af sager fører til, at de tilgængelige ressourcer prioriteres sådan, at sagerne rent faktisk færdigbehandles inden fristens udløb. En absolut overgrænse vil således ikke alene føre til begrænsning af det tidsrum, en borger kan sidde fængslet uden at være dømt, men kan også medføre afkorting af de mest alvorlige og langvarige straffesager til gavn for forurettede og samfundet i øvrigt. Advokatrådet bemærker i den forbindelse, at den absolutte frist alene vedrører

tidspunktet for hovedforhandlingens start i retten. Det vil sige, at fristen ikke vil forhindre, at tiltalte holdes fængslet under en straffesag, hvor hovedforhandlingen er startet inden udløbet af fristen. Advokatrådet bemærker endvidere, at de absolutte overgrænser for varetægtsfængslingens længde i Tyskland ikke ses at have være forbundet med negative virkninger for opklaringen og gennemførelsen af straffesager.

Betænkningen indeholder endvidere forslag om en begrænset udvidelse af muligheden for, at retten nægter at beskikke den forsvarer, som sigtede ønsker, eller at retten afbeskikker den forsvarer, som allerede er beskikket for sigtede. Strafferetsplejeudvalgets forslag har ifølge betænkningen til hensigt at sikre, at straffesager ikke forsinkes unødigt som følge af, at en bestemt forsvarer ikke kan deltage i sagens behandling inden for rimelig tid. Udvalget anfører dog samtidig, at i langt de fleste tilfælde giver berømmelse af straffesager ikke anledning til problemer med hensyn til forsvarerens mulighed for at give møde.

Advokatrådets overvejelser på dette punkt tager sit udgangspunkt i den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvorefter enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, skal have ret til blandt andet at forsvare sig personligt eller ved bistand af en forsvarer, som han selv har valgt (artikel 6, stk. 3, litra c). Det er en central retssikkerhedsgaranti for den sigtede, at han selv kan vælge sin forsvarer. Men som anført i betænkningen er der ikke tale om nogen ubegrænset ret for den sigtede. Under gældende dansk ret kan retten således nægte at beskikke en bestemt forsvarer, hvis forsvarerens medvirken ud fra retsplejemæssige hensyn til sagens behørig fremme ikke kan anses for forsvarlig.

Når betænkningen foreslår en begrænset udvidelse af muligheden for at nægte at efterkomme sigtede ønske om en bestemt forsvarer, sker det blandt andet under henvisning til, at kravene til forsvarene skal afstemmes med de (nye) krav, der stilles til anklagemyndighedens og domstolenes sagsbehandlingstid. Advokatrådet bemærker i den forbindelse for det første, at den foreslåede stramning i det væsentligste ikke har karakter af noget krav til forsvarerne – stramningen har karakter af en nedprioritering af den enkelte borgers ret til frit at vælge sin forsvarer. For det andet bemærker Advokatrådet, at allerede de nuværende regler giver Klageretten mulighed for i fornødent omfang løbende at justere praksis på baggrund af udviklingen i den samlede procesordning, herunder anklagemyndighedens og domstolenes sagsgange og sagsbehandlingstider.

På trods af ovenstående bemærkninger er det imidlertid Advokatrådets endelige indstilling, at den begrænsede mulighed for at nægte beskikkelse af en ønsket forsvarer kan accepteres, hvis der samtidig indføres absolutte grænser for varetægtsfængslingens længde som anført ovenfor.

Samlet set lægger Advokatrådet således så megen vægt på hensynet til, at ingen borger unødigt sidder fængslet uden at være dømt, at Advokatrådet som led i bestræbelserne på at begrænse langvarige varetægtsfængslinger kan acceptere, at den sigtede

borger i et begrænset omfang beskæres i sin mulighed for frit at vælge forsvarer. Til gengæld må myndighederne på deres side sørge for at behandle sagen så hurtigt, at hovedforhandlingen i sager med varetægtsfængslinger kan starte inden for de fastsatte frister.

Endelig skal Advokatrådet af rent lovtekniske grunde foreslå, at omtalen af forsvarere i lovudkastet til § 843 a, stk. 2, udgår. Det fremgår af lovudkastets nuværende formulering, at blandt andet forsvarere har pligt til at tilrettelægge deres virke på en sådan måde, at sagen kan gennemføres inden rimelig tid. Men bestemmelsen er overflødig for forsvarernes vedkommende, idet det allerede i dag følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at alle advokater har pligt til at fremme deres sager med fornøden hurtighed. Hvis man anser det for nødvendigt at gennemføre en specialregulering for forsvareres vedkommende, vil det kunne skabe unødigt tvivl om omfanget af advokaters almindelige pligt til at fremme deres sager med fornøden hurtighed.

Med venlig hilsen

Henrik Rothe

**LANDSFORENINGEN AF
BESKIKKEDE ADVOKATER**

Jmt. modt.

- 8 JAN. 2008

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

FORMAND:
HENRIK STAGETORN
ST. STRANDSTRÆDE 21
1255 KØBENHAVN K
TLF. 33 12 46 11
FAX 33 12 84 45
E-MAIL: HS@STAGETORN.DK

SEKRETARIAT:
AMAGERTORV 11, 3.
1160 KØBENHAVN K
TLF. 33 15 01 02
GIRO 735 02 01
E-MAIL: ER@HOMANNLAW.DK

7. januar 2008
jlp/hc

Vedr.: Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1492/2007 om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Ved Justitsministeriets brev af 3. december 2007 har ministeriet anmodet Landsforeningen af beskikkede advokater om en udtalelse over strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængsling, betænkning nr. 1492/2007.

Betænkningen har været behandlet i Landsforeningens bestyrelse, der herefter kan udtale:

Strafferetsplejeudvalgets nu foreliggende betænkning nr. 1492, er afgivet på grundlag af en række kommissorier i perioden fra 30. april 2004 til 10. oktober 2006. Genstanden for betænkningen er udvalgets overvejelser om mulige tiltag, som vil kunne begrænse udstrækningen af sigtelser og varetægtsfængslinger, og i den forbindelse om der indenfor rammerne i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6, stk. 3, litra c, er anledning til at foretage ændringer eller justeringer i retsplejelovens regler om forsvarerbeholdelse.

Udvalget anfører, betænkningen side 15, at politi- og domstolsreformen skulle have gennemført lovgivningsmæssige – og i tilknytning hertil også administrative – tiltag med henblik på at sikre grundlaget for en hurtig behandling af straffesager. Det anføres, at de gennemførte tiltag endnu ikke (fuldt ud) er slået igennem, og udvalget har derfor ikke kunne vurdere virkningerne af de gennemførte tiltag.

Landsforeningen udtaler, at det derfor generelt synes ubegrundet for indeværende, at pege på tiltag der vil kunne virke i retning af hurtigere behandling af straffesager og begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger. Landsforeningen finder, at der bør indhøstes erfaringer med virkningerne af politi- og domstolsreformens overordnede sigte, førend der på ny foretages ændringer i straffeprocessen. Tiden er ikke til lovgivningsmæssige initiativer og ændringer, men derimod til at sikre at den politi- og domstolsreform der blev implementeret med virkning pr. 1. januar 2007 reelt kommer til at fungere, og sikre en effektivisering såvel ved politi og anklagemyndighed som ved domstolene, der kan nedbringe sagsbehandlingstiderne og navnlig de øgede sagsbehandlingstider, som resultatet af politi- og domstolsreformen i 2007 har foranlediget. De fra Domstolsstyrelsen foreliggende statistiske oplysninger om sagsbehandlingstiderne ved domstolene, som følge af reformen, foruroliger Landsforeningen og der bør rettes fokus herpå, frem for på fornyede lovgivningsmæssige initiativer.

Landsforeningen kan tilslutte sig udvalgets forslag om, at retten kan sætte en frist for anklagemyndighedens afgørelse af tiltalepørgsmålet, når sigtelsen har været meget langvarig, jf. betænkningens kap. 5, pkt. 5.2.1.2 og udvalgets lovudkast § 1, nr. 1. I denne forbindelse ville Landsforeningen have fundet det relevant om udvalget havde inddraget Rigsadvokatens oplysninger, om resultatet af den indberetningspligt som Rigsadvokaten foreskrev i meddelelser 2/2000. Landsforeningen savner en orientering fra Rigsadvokaten om, hvad Rigsadvokaten i den forbindelse har foretaget sig over de angivelige indberetninger, der har fundet sted og som må antages at indeholde flere meget lange efterforskningsforløb. Landsforeningen bemærker, at formålet med indberetningen, der var afledt af overvejelser i Brydensholtudvalget, var at kunne medvirke til nedbringelse af de urimeligt lange sagsbehandlingstider ved politi og anklagemyndighed forud for tiltalerejsning.

I betænkningen side 18 anføres, at *"strafferetsplejeudvalget er ikke i besiddelse af oplysninger, der nærmere kan belyse omfanget af de problemer, der er med forsinkelser begrundet i forsvarerens forhold. Almindelige erfaringer peger imidlertid på, at forsvarerens tidsmæssige mulighed for at deltage i navnlig hovedforhandlingen, i nogen tilfælde får væsentlig betydning for at sager afsluttes senere end de ellers kunne være afsluttet"*.

Landsforeningen har med forundring konstateret, at udvalget alligevel finder anledning til, at foreslå en ændring i retsplejelovens § 733, stk. 2, om domstolenes adgang til at tilbagekalde eller nægte at beskikke den forsvarer, som sigtede/tiltalte ønsker som forsvarer.

Landsforeningen finder, at strafferetsplejeudvalget ikke har grundlag for at antage, at den eksisterende lovgivning i retsplejelovens § 733, stk. 2 er utilstrækkelig til at sikre straffesagers fremme i tilfælde, hvor sigtede/tiltaltes forsvarer ikke kan medvirke inden for en rimelig tid.

Landsforeningen fremhæver, at retsplejelovens § 733, stk. 2, jf. retsplejelovens § 737 indtager en særstilling i straffeprocessen, idet appel af rettens beslutning om at nægte eller

tilbagekalde beskikkelse af hensyn til sagens behørig fremme, henhører under Den Særlige Klagerets kompetence. Strafferetsplejeudvalget gennemgår i betænkningen side 41-45 gældende ret, med fremhævelse af en række afgørelser fra Den Særlige Klageret. Strafferetsplejeudvalget har i betænkningen kun til en vis grad beskrevet problemstillingen i forbindelse med tilbagekaldelse eller nægtelse af beskikkelse af en bestemt forsvarer ud fra retsplejemæssige hensyn. Landsforeningen skal henlede opmærksomheden på en nærmere beskrivelse af problemstillingen, som findes i Straffeprocessen, 1. udg. 2005, Eva Smith, Jørgen Jochimsen, Michael Kistrup og Jakob Lund Poulsen, afsnit 6.2.2.2, side 243 til side 252, navnlig siderne 244-246. Det fremgår af det der anførte, at Den Særlige Klagerets afgørelse viser, at Klageretten har lagt en rimelig snæver praksis for at tiltræde at tilbagekaldelse af beskikkelse kan anses for nødvendig, af hensyn til sagens fremme. Det anføres endvidere, at Den Særlige Klageret i kendelsen af 18. oktober 2004, gengivet TfK 2005 527, der også omtales i betænkningen side 44, muligt indikerer en skærpelse af praksis. Landsforeningen finder det relevant at henvise til mindretalsudtalelsen i Klagerettens kendelse, der er gengivet det anførte sted, side 250, nederst.

Strafferetsplejeudvalget anfører i betænkningen side 122, at retsplejelovens § 126, stk. 1 om god advokatskik, hvorefter en advokat skal udføre sit hverv grundigt, samvittighedsfuldt og i overensstemmelse med hvad berettigede hensyn til klientens tarv tilsiger, samt at sagen skal fremmes med en fornøden hurtighed, ligesom udvalget henviser til de advokatetiske regler, hvorefter det er fastsat, at en advokat ikke bør påtage sig opgaver, med mindre advokaten, under hensyntagen til andet arbejdspress, kan behandle den passende hurtigt. Hvis en advokat på grund af andre sager ikke er i stand til at deltage inden rimelig tid, må det således påhvile advokaten ikke at påtage sig beskikkelsen. Landsforeningen kan tilslutte sig det af strafferetsplejeudvalget her anførte.

Samlet finder Landsforeningen, at der ikke i strafferetsplejeudvalgets betænkning er angivet konkrete grunde, baseret på erfaringer, der gør det påkrævet at ændre retsplejelovens § 733, stk. 2, som foreslået. Landsforeningen anfører, at de tiltag der ønskes opnået, kan opnås indenfor den nugældende lovbestemmelse, men at dette i sidste instans er og fortsat bør være Den Særlige Klageret, der fastsætter grænserne for afvejning af disse mange modsatrettede hensyn, der indgår i vurderingen af spørgsmålet om sagens behørig fremme.

Landsforeningen kan tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag til forhåndsberømmelse og den udvidede adgang til forberedende retsmøder.

Landsforeningen kan tilslutte sig udvalgets mindretal vedrørende forslaget om absolut overgrænser på henholdsvis 6 måneder og 1 år, i forbindelse med varetægtsfængsling, som nærmere omtalt i betænkningen side 144-145. Ligeledes kan Landsforeningen tilslutte sig mindretallets udtalelse vedrørende begrænsning af varetægtsfængsling af unge under 18 år, som omtalt i betænkningen side 145-147.

Uagtet at Landsforeningen i enhver henseende ønsker længden af varetægtsfængslinger begrænset mest muligt og gerne ser indført længstetider for varetægtsfængsling som ovenfor anført, kan Landsforeningen ikke tilslutte sig udvalgets forslag om en udvidet adgang til anticiperet bevisførelse ved afhøring af sigtede, der er varetægtsfængslet. I dag kan denne afhøring ske i tilfælde, hvor sigtede tillige er isolationsfængslet og med henblik på at isolationsfængslingen kan ophøre.

Udvalget foreslår at reglen udvides til også at gælde for øvrige varetægtsfængslinger, således at løsladelse efter afhøring kan finde sted. Landsforeningen bemærker, at der i sager af denne art ofte vil være – og allerede foreligger – flere politimæssige afhøringer af sigtede og at selve den indenretlige afhøring anticiperet tjener det formål, at fastlægge sigtedes forklaring for retten, med henblik på at gøre denne forklaring mere "autoritativ" end forklaring afgivet til politiet. Bevisumiddelbarhedsprincippet direkte for den dømmende ret bør fastholdes i videst muligt omfang og det forhold, der gør sig gældende i forbindelse med at kunne udtage en sigtet af isolation efter at dennes forklaring er fastlagt overfor retten gør sig ikke tilsvarende gældende for bortfaldet af en varetægtsfængsling, der kan være begrundet i unddragelsesfare eller gentagelsesfare, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 2. Landsforeningen finder, at hensynet til bevisumiddelbarheden direkte for den dømmende ret, under medvirken typisk af domsmænd eller nævninge, er væsentlig at fastholde, trods det modsatrettede hensyn til muligheden for at forkorte længden af en varetægtsfængsling.

Landsforeningen har ikke bemærkninger til udvalgets forslag om ændring i forkyndelsesreglerne for anklagemyndighedens ankemeddelelser. Landsforeningen vil dog anbefale, at den adresse til hvilken ankemeddelelse kan fremsendes ved almindeligt og anbefalet brev, skal være den adresse, som tiltalte til retsbogen har opgivet som sin opholds- eller postadresse. Dette for at sikre, at der ikke efterfølgende skal opstå tvivl om, hvorvidt anklagemyndigheden har benyttet den korrekte adresse, som sigtede/tiltalte har meddelt at kunne modtage underretning på. Landsforeningen vil derfor anbefale, at der sker en ændring i udkastet, således at det fremgår at forkyndelse kan ske ved fremsendelse af brev til den af sigtede/tiltalte i retten angivne adresse.

Landsforeningen har ikke bemærkninger til udvalgets forslag til muligheden for at undlade oplæsning af den indankede dom, hvilket i vid udstrækning allerede praktiseres ved landsretterne.

Med venlig hilsen

Henrik Stageborn

E-mail: hs@stagetorn.dk

D A N S K R E T S P O L I T I S K F O R E N I N G

Til
Justitsministeriet
Sagsnummer 2007-730-0582
jm@jm.dk

den 14. januar 2008

Høringsudtalelse vedr. Strafferetsplejeudvalgets Betænkning (nr. 1492/2007) om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger, ifr. Justitsministeriets høringskrivelse af 3. december 2007, sagsnummer 2007-730-0582.

I anledning af nævnte høring skal DRF udtale:

DRF finder generelt at kunne tiltræde bestræbelserne på at regulere varigheden af varetægtsfængslinger og sigtelser, særligt de langvarige varetægtstider, dvs. over 3 måneder, ligesom DRF altid har støttet bestræbelser for at nedbringe anvendelsen af isolation i varetægt – som man i øvrigt mener også bør kunne nedbringes ved de foreslåede reguleringer af selve varetægtstiderne.

DRF finder principielt, at der ikke blot bør ske en begrænsning af varetægtstiderne, men generelt bør ske en nedbringelse af anvendelsen af varetægt. Denne er, som det ses af de statiske oplysninger i betænkningen, i de senere år vokset både i varighed og i anvendelsesomfang. Det må herved bemærkes, at varetægt på mange måder kan siges at krænke uskyldsformodningen, ikke mindst i kraft af de former, varetægtsfængslingen foregår under. Der er i arresthusene meget dårlige vilkår; de varetægtsfængslede har ikke rimelig adgang til arbejde, fritidsbeskæftigelse, uddannelse mv. og udsættes i det hele for belastninger, der i flere henseender overgår dem, de dømte ved frihedsstrafafsoning er udsat for. Da varetægtstiderne i de omhandlede tilfælde er meget lange, betyder det i realiteten, at en stor del af – eller evt. mere end – afsoningstiden er foregået på disse ekstra belastende vilkår, herunder uden normal adgang til udgang, besøg mv. Varetægt som anteciperet afsoning er således en anomali i strid med uskyldsformodningen og "*in dubio pro reo*"-grundsætningen (se mindretallets bemærkninger, bet.s.144).

Argumenterne mod overhovedet at anvende varetægt gælder selvsagt også i henseende til varetægtstidens udstrækning

Det skal videre indledningsvis bemærkes, at en faktisk nedbringelse af varetægtstiderne - som anført i betænkningen - forudsætter en nedbringelse af behandlingstiderne for de enkelte delelementer, d.v.s. efterforskningstiden, tiden til udfærdigelse af anklageskrift i forbindelse med afgørelsen af tiltalespørgsmålet og tiden fra anklageskriftets indlevering til retten og indtil hovedforhandlingens påbegyndelse og afslutning. Alle aktørerne – politi, anklagemyndighed, forsvarere og domstolene - må indgå i overvejelserne. Desuden må man – som påpeget af udvalget – også se på mulighederne for at ophæve varetægten i forbindelse med den retlige behandling af sagen, når de relevante hensyn til fængslingsgrundene ikke længere måtte kræve opretholdelse af varetægt. Administrative

spørgsmål i forbindelse med arbejdets organisering bliver herved væsentlige for alle del-elementers vedkommende, men DRF er enig med udvalget i, at feltet må betragtes som en samvirkende helhed.

Problemerne angår både varigheden af politiets efterforskning, der p.t. er præget af vanskeligheder pga. den netop gennemførte politireform, spørgsmålet om ønskede forsvarsadvokatens tilgængelighed samt mulighederne for at nedbringe varetægtstiden ved foretagelse af indledende retlige foranstaltninger, herunder anteciperet bevisførelse – i form af indenretlige afhøringer på samme måde som ved isolation, jfr. rpl. § 747, stk.2, (betænkningen s. 156) - og evt. sideløbende med andre retlige skridt.

Mht. den foreslåede lovregulering finder DRF – ligesom udvalgets mindretal – det principielt uheldigt, at der indføres undtagelsesmuligheder i forhold til de foreslåede frister, som reelt kan betyde udvanding af disse, således at undtagelserne efterhånden i praksis kan blive hovedreglen. Som påpeget af mindretallet, har man i Tyskland vel ikke absolutte faste overgrænser uden dispensationsmuligheder, men i praksis sætter domstolene snævre grænser for, hvor længe varetægt kan udtrækkes. Denne restriktive praksis er efter det oplyste ikke gået ud over sagernes resultat, dvs. efterforskning og domfældelse. Derimod har de fastsatte faste frister ført til en intensivisering og accelerering af politiets arbejde (bet. s.144-45, jfr. betænkningen kap.3, pkt. 3.4.)

DRF finder, at der ikke bør etableres muligheder for fravigelse af de af udvalget foreslåede maksimumsfrister.

Betænkningen henviser (s.35) til retsplejeloven § 762, stk.3 (proportionalitetsgrundsætningen), og til § 768, 2. pkt., hvorefter en iværksat varetægtsfængsling skal ophæves, hvis retten finder, at undersøgelsen ikke fremmes med tilstrækkelig hurtighed, og at fortsat varetægtsfængsling eller anden foranstaltning ikke er rimelig. Problemet synes imidlertid netop at være, at disse bestemmelser ikke synes at blive anvendt i tilstrækkeligt omfang i praksis.

DRF ser i øvrigt et argument yderligere for faste tidsgrænser deri, at det kan være principielt betænkeligt at inddrage domstolene for detaljeret i processen frem til domsforhandlingen, idet der her er en risiko for, at afgørelsen af skyldspørgsmålet i realiteten kan blive influeret af de foretagne retslige skridt – herunder også ved anteciperet bevisførelse – med den effekt, at der rejser sig alvorlige habilitetsproblemer for sagens afgørelse. Ændringen i retsplejelovens bestemmelser herom gennemført i forbindelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse for en snes år siden i den såkaldte Hauschildt-sag blev udformet, så der ville foreligge inhabilitet alene i de tilfælde, hvor betingelsen for varetægtsfængsling er, at der foreligger en *særligt bestyrket mistanke* (retsplejeloven § 762, stk. 2). Dette udgjorde et kompromis mellem de ideelle krav (en helt "ny" dommer til hovedforhandlingen, når der havde været varetægtsfængslet) på den ene side og på den anden side ressourcemæssige hensyn, især til de små og mindre retskredse, der kun havde én eller ganske få dommere.

DRF finder derfor, at det her efter gennemførelsen af domstolsreformen bør være muligt at henlægge afgørelsen i alle straffesager, hvor der har været varetægtsfængsling overhovedet og således taget stilling til, om der forelå i det mindste begrundet mistanke, til en anden dommer ved retten, som ikke tidligere har været involveret i sagen. Det anbefales, at retsplejeloven § 762 allerede ved denne lejlighed ændres som her skitseret.

Spørgsmålet om hensigtsmæssigheden og effektiviteten af maksimumsgrænser hænger naturligvis sammen med spørgsmålet om de fastsatte fristers længde og atter sammen med de pågældende forbrydelsers karakter og grovhed. Udvalgets flertal foreslår, at et generelt strafferammekriterium lægges til grund og indstiller således i udkastet til ny retsplejeloven § 768a, at fængslingsfristens maksimum sættes til 6 måneder for forbrydelser med en strafferamme på under 6 år og til 12 måneder for forbrydelser med en strafferamme på 6 år og derover. For personer under 18 år foreslås de tilsvarende frister sat til henholdsvis 4 måneder og 8 måneder. Det anføres, at fravigelse af maksimum for unge kun kan ske, såfremt retten finder, at der foreligger "helt særlige omstændigheder", medens der for de over 18-årige blot tales om "særlige omstændigheder". Begge formuleringer forekommer vage og at give alt for store muligheder for udskridning.

DRF finder, at disse frister ikke blot bør fastsættes ud fra et rent strafferammekriterium, men at der bør kunne opstilles forskellige kategorier af forbrydelser, hvor varetægtsbehovet kan være mindre under hensyn til forbrydelsens art, f.eks.(alvorlige) affektforbrydelser og forbrydelser, hvor hensynet til retsfølelsen (retsplejeloven § 762, stk. 2, "retshåndhævelsesarrest") måtte anses for at være aftaget med tiden.

Det fremføres i betænkningen (s.114 og s.129), at sådanne mere differentierede kriterier vil blive for komplekse at operere med, men på den anden side omtaler udvalget selv det vanskelige ved at anvende generelle fristregler, der tenderer til at blive for vide til at rumme de differentierede hensyn, der gør sig gældende og ikke i sig selv garanterer hurtigere sagsbehandling i alle tilfælde, men tværtimod kan have en række ulemper.

DRF finder, at et mere differentieret system med kriterier for maksimumsfrister bør overvejes nærmere.

Udvalgets flertal bemærker endvidere, at såfremt den foreslåede regel om fravigelige frister for varetægt gennemføres, bør der indføres en særlig regel med krav om mere konkrete begrundelser for fravigelsen, idet retten skal angive de særlige omstændigheder i sagen, der begrundet fravigelsen (bet. s. 150, flertallets forslag til ny § 768a).

DRF finder, at der ikke bør tillades fravigelser, men såfremt dette alligevel besluttes, må den foreslåede bestemmelse være et minimumskrav. Retternes efterlevelse af lovens krav om konkrete begrundelser har ikke hidtil levet op til den standard, der har været forudsat ved de pågældende bestemmelsers formulering.

DRF finder endvidere, at de foreslåede maksimumstider for personer under 18 år er for lange, herunder at den højeste maksimumsgrænse på 8 måneder bør nedsættes til 6 måneder. Det bør i den forbindelse understreges, at man for disse unge generelt bør intensivere bestræbelserne på at udvikle og anvende varetægtssurrogater, der kan imødekomme de unges behov for uddannelse og behandling, som ikke i dag varetages effektivt i arresthusene. I denne forbindelse bør hele spørgsmålet om forholdene for og på de særligt sikrede ungdomsinstitutioner tages op til nærmere behandling. Der henvises herved til, at **de lange varetægtstider for unge, der idømmes ungdomssanktion, principielt ikke fradrages i ungdomssanktionens varighed, hvilket må betragtes som en anomali.** Også af disse grunde – og i respekt for konventionen om børns rettigheder - bør varetægtstider for unge lovovertrædere begrænses mest muligt, og altså mere end i udvalgsflertallets forslag.

På området for begrænsning af langvarige sigtelser er udvalget mere forsigtigt, selvom man med rette fremhæver den (rets-)usikkerhed, der ligger i at sigtede ikke inden for en vis kortere tid kan få en afklaring af, om sagen opgives, eller tiltalefrafald kan komme på tale, henholdsvis at tiltale skal rejses. Udvalget foreslår i stedet, dels en regel (ny § 718a) om, at anklagemyndigheden skal underrette sigtede om sagens stilling, dels i en ny § 718b en bestemmelse om adgang for sigtede til at indbringe sagen for retten, såfremt der ikke foreligger en afgørelse inden 1 år og 6 mdr. fra sigtelsens fremsættelse.

DRF kan tiltræde dette forslag, men må også her henvise til risikoen for eventuelle senere habilitetsproblemer, jfr. oven for.

Der foreslås endvidere visse administrative tiltag mht. sagsstyring og kontrol med de enkelte instansers arbejde, kombineret med bestemmelser, der fastslår de enkelte aktørers (politi/anklagemyndigheds, domstoles) ansvar for, at arbejdet med sagerne fremmes med størst mulig hast (f.eks. ny § 849a om domstolens ansvar i så henseende). Hermed tilsigter man også at kodificere varetagelsen af menneskerettighedskonventionens krav om en afgørelse "inden for en rimelig tid".

Ansvarsfastlæggelse må betragtes som et nødvendigt skridt i så henseende, men betænkningen peger også på, at dette kræver tilvejebringelsen af nødvendige ressourcemæssige forudsætninger – som udvalget (bet.s.138) betragter som liggende uden for dets mandat.

For det videre arbejde med udvalgets forslag er disse spørgsmål imidlertid en væsentlig opgave, hvor folketinget må leve op til sit ansvar også som bevillende myndighed.

Den stærkt opreklamerede politil- og domstolsreform har ikke vist sig at byde på de store effektivitetsfordele, som blev lovet i forbindelse med dens promovning. Derfor er dette spørgsmål fortsat af afgørende betydning for, om frister eller andre tiltag kan tænkes at nå de tilstræbte mål. Det bemærkes, at tre repræsentanter for anklagemyndigheden (s.143) finder, at det er muligt at foretage forskellige opstramninger, således at varigheden af politiets og anklagemyndighedens sagsbehandlingstid, inden der foreligger anklageskrift, bliver nedbragt.

Udvalget foreslår endvidere forskellige tiltag til lettelse af sagsbehandlingstiden, herunder forenklede regler om forkyndelse af ankemeddelelse og om adgang til at undlade at oplæse en indanket dom i ankeinstansen, hvis der er adgang til at gøre sig bekendt med denne på anden relevant måde, samt om hjemmel til forhåndsberømmelse (s.133). Disse forslag håbes at kunne medvirke til en vis nedbringelse af sagsbehandlingstiderne, men undladelse af at oplæse den indankede dom vil næppe have nogen reel effektivitetsfremmende virkning i den store sammenhæng.

Et særligt diskuteret emne er de forsinkelser i sagsbehandlingstiderne, der kan skyldes forsvarerens (og til dels sigtedes/tiltaltes) forhold, herunder især tidsmangel og for stort arbejdspres. Udvalget er meget forsigtigt med at foreslå skarpe regler i henseende til nægtelse eller tilbagekaldelse af beskikkelse som forsvarer, selvom det (s.124-25) antydes, hvornår forsinkelser af denne art må kunne anses som uacceptable. Der henvises i betænkningen til generelle betragtninger om forsvarerens ansvar og etiske normer. Men hovedpunktet er et forslag om en skærpelse af retsplejeloven § 733, stk.2, om, at retten kan afvise en forsvarer, hvis denne er ansvarlig for en væsentlig forsinkelse af sagens

fremme i en sag af alvorligere karakter – her lægges altså afgørende vægt på hensynet til sagens fremme.

I stedet kan retten opfordre den tiltalte til at vælge en anden forsvarer fra en liste over mulige emner, der må antages at have den fornødne tid. Man anfører i denne forbindelse, at den ret til at blive forsvaret af en forsvarer efter eget valg, som EMRK § 6, stk.3, tilsikrer, ikke nødvendigvis indebærer en uindskrænket adgang til valg af forsvarer, men blot til et valg inden for en bredere kategori af mulige forsvarere.

DRF finder, at tvangsbeskikkelse af forsvarer et meget vidtgående processuelt indgreb. Såfremt der ikke er væsentligt hensyn til medtiltalte i varetægtsfængsel, bør dette ikke finde sted.

På vegne af DRF,

Bjørn Elmquist
formand

Jørgen V. Jepsen
medlem af bestyrelsen

Børnerådet

Justitsministeriet
Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Vesterbrogade 35A
1620 København V
Tlf.: 3378 3300
Fax: 3378 3301
E-mail: brd@brd.dk
www.boereraadet.dk

14. januar 2008
Journalnr.: 3.7-2006-1131
abp

Vedrørende sagsnr. 2007-730-0582

Høringssvar til Strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger (betænkning nr. 1492/2007).

Børnerådet takker for den tilsendte betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger.

Børnerådets høringssvar er koncentreret om forhold i betænkningen, der har særlig relevans for børn og unge. Generelt set finder Børnerådet det positivt og støtter, at der tages tiltag til at begrænse varigheden af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger. I henhold til FN's Børnekonvention artikel 37 må anholdelse, tilbageholdelse og fængsling af børn kun bruges som en sidste udvej, og skal ske for det kortest mulige passende tidsrum. Det fremgår også af artikel 37, at en eventuel anholdelse og fængsling i øvrigt skal ske på en måde, hvor der tages hensyn til barnet. Yderligere fremgår det af FN's Børnekonventions artikel 40, at et barn, der er mistænkt eller anklaget for at have begået et strafbart forhold, har ret til en behandling, der tager barnets alder samt ønskværdigheden ved en resocialisering i betragtning.

I 2006 støttede Børnerådet Strafferetsplejeudvalgets anbefalinger vedrørende en skærpelse af såvel betingelserne for varetægtsfængsling i isolation samt opretholdelse af denne for unge under 18 år, jf. Børnerådets kommentar vedrørende Betænkning nr. 1469. Børnerådet påpegede dog ved samme lejlighed, at isolationsfængsling af unge helt bør afskaffes på grund af dets nedbrydende karakter.

Ligeledes støtter Børnerådet Strafferetsplejeudvalgets forslag i nærværende betænkning om, at det præciseres i retsplejelovens § 718 a, at anklagemyndighedens afgørelse af tiltale-

spørgsmålet skal *træffes inden rimelig tid*, og i tilfælde hvor sigtede er varetægtsfængslet eller under 18 år, at denne afgørelse *træffes hurtigst muligt*.

Børnerådet bemærker og tilslutter sig de overvejelser, som Strafferetsplejeudvalget gør sig angående varetægtsfængsling af personer under 18 år, herunder at varetægtsfængsling udgør en voldsom belastning for et ungt menneske, og denne belastning også har en sammenhæng til varigheden af varetægtsfængslingen, jf. Betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger afsnit 5.5.2.2. Strafferetsplejeudvalgets vurdering vedrørende at der er behov for tiltag, der kan medvirke til at begrænse den tidsmæssige udstrækning af varetægtsfængsling, støtter Børnerådet derfor op om. Rådet støtter en skærpelse i form af kortere frister for varetægtsfængsling af personer under 18 år, jf. forslag til retsplejelovens § 768 a. En indskærpelse af betingelserne for anvendelse af fortsat fængsling ud over de fastsatte frister i form af at der hertil kræves, at der skal foreligge *helt særlige omstændigheder*, sådan som foreslået af et flertal i Strafferetsplejeudvalget, betragtes af Børnerådet som en forbedring af de eksisterende betingelser. Men med henvisning til FN's Børnekonvention artikel 37 og belastningen for den enkelte unge foretrækker og støtter Børnerådet, at de fastsatte frister for varetægtsfængsling af personer under 18 år gøres ufravigelige, men med fortsat mulighed for at anvende varetægtsurrogat efter fristens udløb, sådan som et mindretal i Strafferetsplejeudvalget foreslår.

Ifølge en undersøgelse foretaget af forstanderne på de sikrede institutioner opholder et stigende antal unge sig i temmelig langvarige perioder fortsat på sikrede afdelinger efter dom. Nærmere bestemt ventede 169 unge i 2006 i perioder på sammenlagt 6 år efter dom på at blive overflyttet fra sikret afdeling til åben afdeling, jf. Notat om unges fortsatte ophold på sikret afdeling efter idømt ubetinget fængselsstraf (2008) og Opgørelse over varetægtsfængslede ophold på sikret afdeling efter dom for perioden 01.01.06 – 31.12.06. På denne baggrund foreslår Børnerådet, at der også indføres en absolut grænse for varetægtsfængsling efter dom.

Med venlig hilsen

Birgitte Holmberg Pedersen
Retspræsident, Medlem af Børnerådet

Annette Juul Lund
Sekretariatschef

BØRNESAGENS FÆLLESRÅD

c/o DLO, Blågårdsgade 17, 2200 København N - tlf.: 33 22 17 33,
fax: 33 22 17 50 - e-mail: bf@boernesagen.dk - www.boernesagen.dk

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Att. Louise Christophersen

København den 11. januar 2008

Vedrørende høring over Strafferetsplejeudvalgets betænkning om Begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger (betænkning nr. 1492/2007)

Børnesagens Fællesråd takker for muligheden for at komme med bemærkninger til de dele af Strafferetsplejeudvalgets betænkning, der vedrører begrænsning i langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger af unge under 18 år.

Børnesagens Fællesråd har tidligere ved lovændringen i 2000 opfordret til, at unge under 18 år undtages fra varetægtsfængsling i isolation. Dette er fortsat Børnesagens Fællesråds principielle holdning. Børnesagens Fællesråd har ved høring af betænkning nr. 1469/2006 støttet skærpede krav til iværksættelse af isolation over for mindreårige arrestanter. Børnesagens Fællesråd har endvidere støttet en maksimal overgrænse på 4 uger ved varetægtsfængsling i isolation af unge under 18 år.

Det er Børnesagens Fællesråds holdning, at brugen af varetægtsfængsling af unge under 18 år bør begrænses mest muligt.

Børnesagens Fællesråd noterer sig med stærk bekymring, at der har været en markant stigning i antallet af langvarige varetægtsfængslinger ud over 3 måneder i perioden 2001 til 2005. Der er ikke fremlagt dokumentation for, hvordan det forholder sig med langvarige varetægtsfængslinger i aldersgruppen under 18 år.

På den baggrund ønsker Børnesagens Fællesråd en skærpelse af underretningspligten fra politikredsene til statsadvokaten, der særligt fokuserer på de unge under 18 år, der holdes varetægtsfængslet.

Generelt finder Børnesagens Fællesråd, at udvalgets forslag om bedre sagsstyring, skriftlig fremsættelse af anmodning om fortsat varetægtsfængsling samt velbegrundede kendelser kan styrke opmærksomheden på de unge varetægtsfængslede med henblik på nedbringelse af varigheden af varetægtsfængsling.

Ny adresse pr. 5. december 2007: c/o DLO, Blågårdsgade 17, 2200 København N

MEDLEMMER AF BØRNESAGENS FÆLLESRÅD:

KFBU - Kristelig Forening til Bistand for Børn og Unge
Foreningen af Danske Døgninstitutioner for Børn og Unge
Børneforeningen - Mentalhygiejnisk Forening for Børn og Unge
Ungdommens Vel
LOS - Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolebehandlingstilbud
FBU - ForældreLANDSforeningen

Daginstitutionernes Lands-Organisation
Foreningen Jysk Børneforsorg/Fredshjem
Ungdomsringen
KFUM's Sociale Arbejde i Danmark
Familieplejen Danmark
Børns Vilkår

Mødrehjælpen
Barnets Hus
Børnehjælpsdagen
Associeret medlem: DASPCAN

Medlemsorganisationerne dækker tilsammen omsorgen for mere end 200.000 børn og unge

Ny § 768 a, stk 2 i Retsplejeloven:

Børnesagens Fællesråd støtter, at der skal være ufravigelige overgrænser for varetægtsfængsling af unge under 18, og at disse følger indstillingen fra mindretallet i Retsplejeudvalget (henholdsvis 4 måneder, hvis sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven ikke kan medføre fængsel i 6 år, og 8 måneder, hvis sigtelsen angår lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover).

Børnesagens Fællesråd henholder sig til FNs Børnekonvention, der bør implementeres i al dansk lovgivning herunder Retsplejeloven. I henhold til Konventionens § 37 skal ethvert barn, der er berøvet sin frihed, have ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

Med venlig hilsen
Børnesagens Fællesråd

Inge Marie Nielsen
sekretariatsleder

Jean Ellsabeth Hørdum

Fra: Mai Ahlberg [mai.ahlberg@ag-informatik.dk]

Sendt: 14. januar 2008 23:14

Til: Justitsministeriet

Emne: Høringssvar vedr. j.nr. 2007-730-0582

Justitsministeriet
Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Den 14. januar 2008

Ved brev af 3. december 2007, sagsnr. 2007-730-0582, har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse om Strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger (betænkning nr. 1492/2007).

Dommerfuldmægtigforeningen finder ikke anledning til at fremkomme med bemærkninger til betænkningen.

Med venlig hilsen
Mai Ahlberg

LCH

DKR nr.: 08-131-006

Dokument nr.: 2

DKR

Jmt. Mdt.
17 JAN. 2008

Justitsministeriet
Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

DET KRIMINAL
PRÆVENTIVE RÅD

Odinsvej 19, 2
2600 Glostrup

Tlf. 43 44 88 88
Fax 33 43 01 39

dkr@dkr.dk
www.dkr.dk

Strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger nr. 1492/2007

Ved et brev af 3. december 2007 har Justitsministeriet anmodet Det Kriminalpræventive Råd om en udtalelse om betænkningen.

14. januar 2008

Rådet skal i den anledning udtale, at man ikke har bemærkninger til betænkningen.

Sagsbehandler: AKN

akn@dkr.dk

Der henvises til Justitsministeriets sagsnr.: 2007-730-0582

Venlig hilsen

Anna Karina Nickelsen
Sekretariatschef

Red Barnet
Save the Children Denmark

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K

14-01-2008

**HØRINGSSVAR: BEGRÆNSNING AF LANGVARIGE SIGTELSE OG
VARETÆGTSFÆNGSLINGER, BETÆNKNING NR. 1492**

Sagsnr. 2007-730-0582

Red Barnet har modtaget Justitsministeriets betænkning nr. 1492, 'Begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger', med henblik på en udtalelse.

Da betænkningens tema ikke er et område Red Barnet arbejder specifikt med, har Red Barnet ikke kommentarer til betænkningen.

Med venlig hilsen

Kuno Sørensen
Programkoordinator & psykolog
3524 8523
ks@redbarnet.dk

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K

INSTITUT FOR
MENNESKERETTIGHEDER

STRANDGADE 56 · 1401 KØBENHAVN K
TLF. 32 69 88 88
FAX 32 69 88 00
CENTER@HUMANRIGHTS.DK
WWW.MENNESKERET.DK
WWW.HUMANRIGHTS.DK

212
DATO 25/2/2008

J.NR.

540.30/17079

Umt. Mat.
27 FEB. 2008

Høring vedr. Strafferetsplejeudvalgets betænkning om begrænsning af langvarige sigtelsler og varetægtsfængslinger (betænkning nr. 1492/2007)

Ved skrivelse af 3. december 2007 fremsendte Justitsministeriet ovennævnte med anmodning om en udtalelse fra Institut for Menneskerettigheder.

Jeg må med beklagelse meddele, at Instituttet ikke har set sig i stand til at afsætte ressourcer til udarbejdelse af bemærkninger til betænkningen.

Med venlig hilsen

Morten Kjærum
Direktør